

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Palotás Miklós jogtanácsos (6724 Szeged, Csongrádi sgt. 112. III/14.) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Dr. Zolnai Orsolya jogi osztályvezető által képviselt OEP Észak-alföldi Regionális Egészségbiztosítási Pénztár (5000 Szolnok, Mikszáth K. u. 3-5.) alperes ellen, finanszírozási szerződésből eredő igény érvényesítése iránt indított perében, a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 2008. december 16-án meghozott 10.G.21.092/2008/13. számú ítélete ellen, a felperes részéről 14. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett (a felperes megállapításra irányuló elsődleges kereseti kérelmét elutasító) rendelkezését nem érinti, a fellebbezett (a megállapításra irányuló másodlagos kereseti kérelmet elutasító) részét pedig helybenhagyja.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes marasztalásra irányuló keresetét elutasító és az elsőfokú perköltség viselésére vonatkozó rendelkezéseit pedig hatályon kívül helyezi és - ebben a körben - az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítja.

Megállapítja, hogy a hatályon kívül helyezett rendelkezéssel összefüggésben a felperesnek 16 400 (Tizenhatezer-négyszáz) Ft másodfokú perköltsége merült fel.

Ez ellen a részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 2008. december 16-án meghozott, 13. sorszámu ítéletében a felperes keresetét elutasította és a felperest arra kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 10 000 Ft perköltséget.

Az ítéletben megállapított tényállás szerint az alperes jogelődje 2006. július 4-én finanszírozási szerződést kötött a felperessel a 14 év feletti gyermek és felnőtt lakosság háziorvosi ellátására, ... település területére vonatkozó ellátási kötelezettséggel.

A felperesnél 2008. június 16. és 2008. augusztus 25. között lefolytatott ellenőrzés során az alperes (jogelődje) megállapította, hogy a 2008. január 1. és április 30. közötti időszakban a felperes 170 esetben indokolatlanul, a jogszabályban előírt feltételek hiányában nyújtott eseti ellátást a hozzá be nem jelentkezett betegek részére és igényelt azok után finanszírozási összeget az Egészségbiztosítási Alapból.

Az ellenőrzés megállapításait tartalmazó jegyzőkönyvben az alperes jogelődje a felperes részéről jogosulatlanul elszámolt finanszírozás kamattal növelt összegét 106 586 Ft-ban határozta meg és azt a felperes 2008. október hónapra járó finanszírozásának összegéből levonásba helyezte.

2008. július 28-án az alperes jogelődje a felperesnél újabb ellenőrzést tartott, amelynek célja a vércukorszintmérő-eszközök és tesztcsíkok rendelkezésének ellenőrzése volt. E vizsgálat eredményeként az alperes (jogelődje) azt állapította meg, hogy a 2007. január 1. és 2007. december 31. közötti időszakban a vércukorszintmérő-tesztcsíkok felírása a felperes részéről 13 esetben a vonatkozó jogszabályok megsértésével történt. Erre hivatkozással az alperes jogelődje 2008. szeptember 30-án felszólította a felperest a jogosulatlanul rendelt gyógyászati segédeszközök után számára folyósított társadalombiztosítási támogatás kamattal növelt összegének (39 953 Ft) visszafizetésére. A felperes a felszólításnak nem tett eleget, az ellenőrzésekről készült jegyzőkönyvek megállapításait nem fogadta el.

A felperes a módosított keresetében egyrészt azt kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperes jogelődjét az ambuláns ellátások elszámolásának jogszerűtlensége miatt visszatartott 106 586 Ft megfizetésére.

A vércukorszintmérő-tesztcsíkok vonatkozásában pedig elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy az alperes jogelődjével szemben tartozása nem áll fenn, a számára küldött fizetési felszólításban megjelölt 39 953 Ft-ot tehát nem köteles az alperes jogelődjének visszafizetni.

E kérelme elutasítása esetére - másodlagosan - annak megállapítását kérte, hogy a tartozását „természetben”, tehát a vércukorszintmérő-tesztcsíkok alperes részére történő visszaadásával jogszerűen teljesítheti.

Az alperes jogelődje a felperes valamennyi kereseti kérelmének elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét teljes egészében alaptalannak találta.

A felek nyilatkozatai, valamint a csatolt okirati bizonyítékok alapján megállapította, hogy az alperes jogelődje a 2008. július 28-án végzett ellenőrzésének eredményeként helytállóan állapította meg, hogy az ellenőrzéssel érintett időszakban a felperes 13 esetben megsértette a vércukorszintmérő-tesztcsíkok rendelkezésére a 19/2003. (IV.29.) ESZCSM. rendelet I. számú mellékletében, valamint az azt módosító 4/2007. (I.24.) EÜM. rendeletben megállapított szabályokat. Ezért az alperes jogelődje a finanszírozási szerződés 3. számú mellékletében, valamint „A kötelező egészségbiztosítás ellátásairól” szóló, 1997. évi LXXXIII. törvény (Ebtv.) 37.§ (8) bekezdésében foglaltak alapján jogszerűen szólította fel a felperest az általa jogellenesen felírt gyógyászati segédeszközök után folyósított társadalombiztosítási támogatás visszafizetésére.

Annak következtében pedig, hogy mind a jogszabály, mind a felek közötti finanszírozási szerződés a támogatás pénzbeli visszatérítését írta elő, a felperes a birtokában lévő segédeszközök kiadásával a támogatás visszafizetésére vonatkozó kötelezettségét jogszerűen nem teljesítheti.

Az ambuláns (eseti) ellátások jogszerűtlen elszámolása miatt visszatartott finanszírozási összeg megfizetésére vonatkozó felperesi kereset elutasítását az elsőfokú bíróság azzal

indokolta, hogy „Az egészségügyi szolgáltatások egészségbiztosítási alapból történő finanszírozásának részletes szabályairól” szóló, 43/1999. (III.03.) Korm. rendelet, „A háziorvosi, házi gyermekorvosi és fogorvosi tevékenységről” szóló, 4/2000. (II.25.) EÜM. rendelet (Hr.) és „Az egészségügyről” szóló 1997. évi CLIV. törvény (Eü. tv.) rendelkezéseinek helyes értelmezése szerint az úgynevezett „eseti ellátás”-ok után a felperes jogszerűen csak akkor igényelhet díjazást, ha az eseti ellátásban részesített beteg részéről olyan akadály állt fenn, amely miatt a választott háziorvosát nem tudta felkeresni, ugyanakkor a heveny megbetegedése, vagy krónikus betegsége miatti ellátatlansága az egészségét károsító, vagy a gyógyulását lassító állapotromláshoz vezethetett volna.

Megállapította továbbá, hogy a perben a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes jogelődje részéről végzett ellenőrzés során feltárt 170 esetben az eseti ellátásokra, illetőleg az utánuk járó díjazás elszámolására a jogszabályban meghatározott feltételek fennállása mellett, tehát jogszerűen került sor. Az elsőfokú bíróság ennek megfelelően a felperest tájékoztatta is az őt terhelő bizonyítási kötelezettségről és a bizonyítatlanság jogkövetkezményeiről, továbbá arról, hogy a bizonyításra szoruló tények megítéléséhez szakértői bizonyítás lefolytatását tartotta szükségesnek. A felperes azonban - a jogkövetkezményekre történt figyelmeztetés ellenére - szakértő kirendelését nem kérte, azt kifejezetten ellenezte. Ezért az elsőfokú bíróság - a bizonyítatlanság jogkövetkezményeit a felperes terhére értékelve - a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján azt állapította meg, hogy a felperes az ellenőrzés során feltárt 170 esetben az eseti ellátások díját jogosulatlanul számította fel, az alperes jogelődje pedig a jogellenesen igényelt támogatások összegét jogszerűen tartotta vissza a felperest a következő időszakra megillető finanszírozási díjazásból.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat hatályon kívül helyezését kérte.

Állította, hogy a Hr. 3.§ (3) bekezdésének helyes értelmezése szerint a háziorvos minden olyan esetben köteles ellátni a nem hozzá bejelentkezett beteget is, ha az ő megítélése szerint az ellátatlanság a beteg állapotromlásához vezethet.

A jogszabályok arra vonatkozóan nem tartalmaznak előírást, hogy az orvosnak bármilyen módon is mérlegelnie kellene, hogy az ellátatlanság milyen időn belül és milyen fokú állapotrosszabbodáshoz vezethet. Ezért abban az esetben, ha az orvos megítélése szerint az állapotromlás legkisebb lehetősége is fennáll, jogosult és egyben köteles is a nem hozzá bejelentkezett beteg ellátására és az azzal összefüggő állami támogatásnak az alperessel való elszámolására.

Utalt arra is, hogy az Eü.tv. 129.§-a alapján az orvos maga jogosult eldönteni, hogy miként látja el a hozzá forduló beteget, tehát az adott esetben milyen vizsgálati és terápiás módszert alkalmaz. Az eseti ellátások jogszerűtlenségének állításával pedig az alperes valójában az orvosnak ezt a jogát kérdőjelezi meg, illetőleg az e joga alapján meghozott szakmai döntését kívánja felülvizsgálni és szankcionálni.

Hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra is, hogy az orvosválasztás szabadságából következően a háziorvosnak nem kötelessége megnyilatkoztatni a hozzá forduló beteget arról, hogy miért nem a választott háziorvosát kereste fel. A beteg „törvény által garantált választási lehetősége miatt” pedig az egészségügyi szolgáltató „nem büntethető”.

Előadta továbbá, hogy az általános élettapasztalatokból levont, közismert és széles körben elfogadott olyan tényeket, mint „reggel a nap fénye töri meg az est sötétjét, avagy vérnyomásgyógyszer elhagyása állapotrosszabbodáshoz vezethet”, nem kell külön bizonyítani. Erre hivatkozással állította, hogy a 2008. december 1-jén keltezett nyilatkozatának megtételével eleget tett a perben őt terhelő kötelezettségének, ezért az elsőfokú bíróság a bizonyítatlanság következményét jogellenesen alkalmazta vele szemben.

Az alperesnek a kettős finanszírozás tilalmára való hivatkozásával összefüggésben előadta, hogy a jelenleg hatályos szabályozás alapján minden egyes ambuláns ellátás esetén lényegében kettős finanszírozás jön létre, erről azonban a jogalkotó rendelkezett, nem pedig a felperes.

A vércukorszintmérő-tesztcsíkok vonatkozásában a felperes a fellebbezésében már csak a másodlagos kereseti kérelme elutasítását sérelmezte. Álláspontja szerint „a hatályos jogi és gazdasági klasszifikációk szerint egy összeget pénzeszközök, materiális és/vagy immateriális javak formájában lehet kiegyenlíteni”, ezért a gyógyászati segédeszközökkel kapcsolatos tartozását a felperes természetben is jogszerűen teljesítheti.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, azzal, hogy a felperestől másodfokú perköltséget nem igényelt.

Az elsőfokú eljárásban részletesen kifejtett jogi álláspontját fenntartva megjegyezte, hogy az alperes nem a felperes jogait kívánja korlátozni, hanem őt jogkövető magatartásra igyekszik szorítani. Az alperes nem akarja és nem is tudja megtiltani a felperesnek, hogy a hozzá forduló, azonban nála be nem jelentkezett betegeket is ellássa. A betegeknek azt a rossz gyakorlatát azonban, miszerint rendszeresen és sürgős szükség nélkül fordulnak a felpereshez ambuláns ellátásért, meg lehetne szüntetni azzal, ha az érintett betegek bejelentkeznének (bejelentkeztek volna) a felperes háziiorvosi praxisába. A háziiorvosi finanszírozási rendszerben pedig az orvos a hozzá bejelentkezett biztosítottak után átalány jellegű teljesítménydíjat kap. A jelenlegi rendszer kialakításával a jogalkotó szándéka nyilvánvalóan nem egy közpénzből dotált, kettős finanszírozás megalkotására irányult, mely egyrészt folyamatos juttatásban részesíti a választott háziorvost a választás tényénél fogva, másrészt - eseti ellátásként elszámolva - bevételhez juttatja azt az orvost is, aki a sürgős szükség nélkül hozzá forduló betegek ellátását követően mindegyik esetet ambuláns ellátásként elszámolja.

A felek a másodfokú eljárás során tárgyalás tartását nem kérték. Ezért a Debreceni Ítéltábla a felperes fellebbezését a Pp. 256/A.§ (1) bekezdésének f) pontja, valamint a (3) és (4) bekezdései alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felperes a fellebbezésében nem sérelmezte a megállapításra irányuló elsődleges keresetének (amelyben annak megállapítását kérte, hogy a vércukorszintmérő-tesztcsíkok vonatkozásában az alperessel szemben nem áll fenn tartozása) az elutasítását.

Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének ez a rendelkezése a Pp. 228.§ (3) bekezdése alapján jogerőre emelkedett. A másodfokú bíróság pedig az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 253.§ (3) bekezdésében foglaltak szerint - csak a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

Ennek eredményeként pedig azt állapította meg, hogy a felperes fellebbezése a megállapításra irányuló másodlagos kereseti kérelmét elutasító elsőfokú döntés tekintetében alaptalan. A marasztalásra irányuló kereseti kérelmét elutasító rendelkezés vonatkozásában azonban alapos annyiban, hogy e kereseti kérelme elbírálása során az elsőfokú bíróság nem a jogszabály előírásainak megfelelően teljesítette a Pp.3.§ (3) bekezdésében előírt előzetes tájékoztatási kötelezettségét, a feleket tévesen tájékoztatta az őket terhelő bizonyítási kötelezettségről, a bizonyításra szoruló tényekről és a bizonyítás sikertelenségének jogkövetkezményeiről. Ezzel pedig az elsőfokú bíróság az ügy érdemére kiható, olyan lényeges eljárási szabálysértést követett el, amely - ebben a körben - a meghozott ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú eljárás megismétlését tette szükségessé.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes megállapításra irányuló, másodlagos kereseti kérelmét elutasító rendelkezése ellen benyújtott fellebbezés elbírálása során a Debreceni Ítéltáblának mindenekelőtt abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a perbeli esetben a megállapítási kereset előterjesztésének a Pp. 123.§-ában írt feltételei fennálltak-e. E kérdés eldöntése során pedig annak kellett kiemelt jelentőséget tulajdonítani, hogy az Ebtv. 37.§-ának (2) bekezdése a jogszabályi előírások megszegésével rendelt gyógyászati segédeszközök után folyósított társadalombiztosítási támogatás visszakövetelése esetén is lehetővé teszi az alperes számára - két éven belül - a visszatérítésre vonatkozó igényének a finanszírozás során történő érvényesítését, tehát a követelése beszámítással történő kiegyenlítését.

Ennek következtében ugyanis annak megállapítása, hogy a felperes a vércukorszintmérő-eszközök és tesztsíkok szabálytalan rendelkezéséből eredő tartozását „természetben”, tehát a birtokában lévő gyógyászati segédeszközök visszaadásával jogszerűen teljesítheti-e, a felperes jogainak az alperessel szembeni megóvása céljából valóban szükséges. Ezért a felperes ebben a kérdésben a megállapításra irányuló keresetet jogszerűen előterjeszthette.

Ezzel összefüggésben megjegyzi a Debreceni Ítéltábla, hogy az alperes követelésének a finanszírozás elszámolása során történő érvényesítése esetén a felperes részéről a visszatartott összeg megtérítése iránt indítható per nem jogvédelmi eszköz, hanem az ilyen per a már bekövetkezett joghátrány kiküszöbölését célozza, ezért megindításának a jogi lehetősége a jelen megállapítási kereset előterjesztésének nem akadálya.

Helyesen járt el tehát az elsőfokú bíróság, amikor a felperes megállapításra irányuló kereseti kérelmeit érdemben bírálta el.

Egyetértett a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával is, hogy az Ebtv. 37.§ (8) bekezdésének és a felek között létrejött finanszírozási szerződés rendelkezéseinek helyes értelmezése szerint a felperes a jogosulatlanul folyósított támogatás összegének a pénzbeli megtérítésére köteles, ennek következtében ezt a kötelezettségét a birtokában lévő gyógyászati segédeszközök természetben történő átadásával jogszerűen nem teljesítheti.

Ezzel összefüggésben alaptalanul hivatkozott a felperes a fellebbezésében az in integrum restitutio elvére, hiszen az adott esetben a jogszabály, illetve a felek szerződése a gyógyászati segédeszközök rendelkezésére vonatkozó szabályok megsértésének

jogkövetkezményeként nem az eredeti állapot helyreállítását, hanem a folyósított társadalombiztosítási támogatás megtérítését állapítja meg.

Mindemellett tény az is, hogy a felperes a birtokában lévő gyógyászati segédeszközöket nem az alperestől szerezte be, hanem az alperes csupán a mástól megrendelt eszközök után járó támogatás összegét folyósította. Ezért a felperes és az alperes jogviszonyában az eredeti állapot helyreállításának a felperes részéről kért módja értelmezhetetlen is.

Alappal sérelmezte azonban a felperes a fellebbezésében a marasztalásra irányuló kereseti kérelme elutasítását.

Ennek az igényének az elbírálása során az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból a megállapításból, hogy a felperes részéről többször hivatkozott szabad orvosválasztás joga - az Eü.tv. 8.§ (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően - az egészségügyi szolgáltató működési rendjének megfelelően gyakorolható.

Az egészségügyi szolgálat és finanszírozás jelenlegi rendszerében pedig az orvosválasztás szabadsága a háziorvos személyének szabad kiválasztásában testesül meg azzal, hogy a választást követően a beteg egészségügyi ellátását elsődlegesen a választott háziorvos végzi.

Az elsőfokú bíróság részéről is hivatkozott, az Eü.tv. 8.§ (2) bekezdésébe foglalt rendelkezés mellett ez a megállapítás következik „Az egészségügyről” szóló, 1972. évi II. törvény végrehajtásáról szóló 16/1972. (IV.29.) MT rendelet 13/A.-13/B.-13/C. és 13/D.§-aiban foglaltakból is.

Az orvosválasztás jogát azonban élesen el kell határolni a választott orvos finanszírozásának kérdéséről. Az egészségügyi szolgáltatók működési rendjének a jelenlegi rendszere is lehetővé teszi ugyanis a beteg számára, hogy az egészségügyi ellátása érdekében ne csak a választott háziorvosához fordulhasson. Ez azonban azzal a következménnyel jár, hogy az ellátását ténylegesen végző orvos a tevékenységéért járó állami finanszírozást csak a jogszabály által meghatározott keretek között számolhatja el, az alperes pedig - az Ebtv.36.§-ában foglaltak alapján - jogosult és egyben köteles is ellenőrizni az állami finanszírozás elszámolásának helyességét.

Ennek az ellenőrzési tevékenységnek a gyakorlása során azonban az alperes az egészségügyi szolgáltatókkal kötött polgári jogi szerződés alapján, mint szerződő fél jár el (Ebtv.36.§ (9) bekezdés), tehát nem hatósági jogkört gyakorol.

Ennek következtében az ellenőrzésekről felvett jegyzőkönyvek nem a Pp. 195.§ (1) bekezdésében meghatározott közokiratnak, hanem a Pp. 196.§ (1) bekezdése szerinti olyan magánokiratnak minősülnek, amelyek azt bizonyítják, hogy annak kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, azt magáénak elfogadta, illetőleg elismerte. A jegyzőkönyvbe foglalt adatok és tények valóságát azonban ez az okirat nem bizonyítja.

A jelen esetben a felperes az ellenőrzésről készült jegyzőkönyv megállapításait vitatta, azokat nem fogadta el. Ezért a Pp. 164.§ (1) bekezdésének helyes értelmezése szerint az alperesnek kellett (volna) bizonyítania, hogy a jegyzőkönyvbe (mint magánokiratba) foglalt megállapítások valósak, tehát azt, hogy az ellenőrzéssel érintett időszakban a felperes 170 esetben a jogszabályban előírt feltételek hiányában igényelt finanszírozást a hozzá be nem jelentkezett betegek eseti ellátásért. Az alperes ugyanis az ellenőrzés során nem az eseti ellátások tényleges megtörténtét vonta kétségbe, hanem azok vele szemben történt elszámolása jogszerűtlenségét állította.

A bizonyítási teher ekként történő megállapítását az a körülmény nem befolyásolhatta, hogy az alperes - élve a jogszabályban biztosított jogával - a követelését a felperessel szemben a finanszírozás elszámolása során (beszámítással) már érvényesítette és ezzel a felperest kényszerítette perindításra. A beszámítása alapját képező követelése fennállását ugyanis - vita esetén - ebben az esetben is neki kell bizonyítania.

Az elsőfokú bíróság azt helyesen állapította meg, hogy a jegyzőkönyvbe foglalt megállapítások helyességének eldöntése - a jegyzőkönyvben hivatkozott 170 eset vitatott részét illetően - olyan szakértelmet igényel, amellyel a bíróság nem rendelkezik, ezért a megalapozott döntés meghozatalához szakértői bizonyítás lefolytatása indokolt.

Az elsőfokú bíróság azonban a feleket tévesen tájékoztatta az őket terhelő bizonyítási kötelezettségről és ennek következtében a bizonyíthatatlanság jogkövetkezményét a felperessel szemben jogszerűtlenül alkalmazta. Ezzel pedig az elsőfokú bíróság az ügy érdemére kiható olyan lényeges eljárási szabálysértést követett el, amely a másodfokú eljárásban már nem volt orvosolható.

Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítéltábla a Pp. 239.§-a és a Pp. 213.§ (2) bekezdése alkalmazásával részítéletet hozott, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, a megállapításra irányuló másodlagos kereseti kérelmet elutasító - fellebbezett - rendelkezést a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes marasztalásra irányuló keresetét elutasító rendelkezést pedig - az elsőfokú perköltségre is kiterjedően - a Pp. 252.§ (2) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és a kereseti kérelemmel összefüggésben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

Az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárásban a Pp. 3.§ (3) bekezdésére hivatkozással egyrészt tájékoztatnia kell az alperest arról, hogy a perben neki kell bizonyítania, hogy az ellenőrzésével érintett időszakban a felperes 170 esetben a jogszabályban előírt feltételek hiányában igényelt finanszírozást a hozzá be nem jelentkezett betegek eseti ellátásáért. Másrészt fel kell hívnia az alperest az ennek az állításának az igazolására szolgáló bizonyítási indítványai előterjesztésére is a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján.

A jogszabálynak megfelelő tartalmú tájékoztatás és az alperes részéről az annak ismeretében indítványozott - és a bíróság által szükségesnek tartott - bizonyítás lefolytatása után lesz az elsőfokú bíróság abban a helyzetben, hogy a felperes marasztalásra irányuló kereseti kérelme tárgyában is jogszabálysértés nélkül, megalapozottan határozhasson.

A felperes fellebbezése a megállapításra irányuló másodlagos kereseti kérelme tekintetében alaptalan, a marasztalásra irányuló keresete vonatkozásában azonban eredményes volt.

Ezért a felperes a jogtanácsosi munkadíjból és a lerótt fellebbezési eljárási illetékből származó másodfokú perköltségének az elsőfokú ítélet helybenhagyott rendelkezése arányában számított részét maga köteles viselni, a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján.

Az ítélet hatályon kívül helyezett rendelkezésével összefüggésben felmerült - ugyancsak a lerótt fellebbezési eljárási illetékből és a jogtanácsosi munkadíj arányos részéből származó - másodfokú perköltségének összegét pedig a Debreceni Ítéltábla a Pp. 252.§ (4)

bekezdése alapján csupán megállapította azzal, hogy annak viseléséről az elsőfokú bíróságnak kell majd határoznia.

Az alperes a másodfokú eljárásban sem igényelt perköltséget, ezért annak tárgyában a Debreceni Ítéltáblának határoznia nem kellett.

Debrecen, 2009. november 18.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró, Dr. Drexlerné Dr. Karcub Edit sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-